



Jutjat Contenciós Administratiu núm. 05 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, edifici I - Barcelona
08075 Barcelona

Tel. 93 5548463

Fax: 93 5549784

A/e: contencios5.barcelona@xij.gencat.cat

NIG 0801945320238012382

Procediment abreujat 611/2023 A

Matèria: Responsabilitat patrimonial (Proc. Abreujat)

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 0906000000061123

Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274

Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 05 de Barcelona

Concepte: 0906000000061123

Part demandant/sol·licitant/executant:

Procurador/a:

Advocat/ada:

Part demandada/executada: AYUNTAMIENTO DE
RIPOLLET

Procurador/a:

Advocat/ada:

SENTÈNCIA NÚM. 132/2024

Magistrada: Montserrat Raga Marimon

Barcelona, 10 de maig de 2024

Fets

Primer.- La part actora va presentar recurs contenciós administratiu contra la resolució de 18 de setembre del 2023 per la qual es desestima la reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la part actora per les lesions sofertes el dia 14 de maig del 2022 i després d'al·legar els fets i fonaments que va tenir per adients va fer la pètica que consta a la demanda i que dono per reproduïda.

Acomplerta la tramitació prevista a l'article 78 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa es va tramitar el procediment per escrit d'acord amb l'article 78.2.3 Llei 29/98, havent contestat la part demandada.

Segon.- La quantia del present procediment és inferior a 30.000 euros.

Raonaments jurídics





Primer.- Legislació, jurisprudència i prova dels fets

L'article 81.1 Llei 26/2010, del 3 d'agost estableix "1. Els ciutadans tenen dret, en els termes que estableixen la legislació bàsica, aquesta llei i la normativa de desenvolupament, a ésser indemnitzats per les administracions públiques de Catalunya de tota lesió que pateixin en qualsevol de llurs béns i drets, sempre que la lesió sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis públics, excepte en els casos de força major o de danys que els ciutadans tinguin el deure jurídic de suportar d'acord amb la llei." La legislació bàsica la constitueix la Llei 39/2010, de l'1 d'octubre.

La sentència dictada per la Sala Contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 20 de desembre de 2006" Una nutrida jurisprudencia definido los requisitos de éxito de la acción de responsabilidad patrimonial de la Administración en torno a las siguientes proposiciones:

- a) La acreditación de la realidad del resultado dañoso -"en todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas"-.
- b) La antijuridicidad de la lesión producida por no concurrir en la persona afectada el deber jurídico de soportar el perjuicio patrimonial producido.
- c) La imputabilidad a la Administración demandada de la actividad, entendiéndose la referencia al "funcionamiento de los servicios públicos" como comprensiva de toda clase de actividad pública, tanto en sentido jurídico como material e incluida la actuación por omisión o pasividad; y entendiéndose la fórmula de articulación causal como la apreciación de que el despliegue de poder público haya sido determinante en la producción del efecto lesivo; debiéndose de precisar que para la apreciación de esta imputabilidad resulta indiferente el carácter lícito o ilícito de la actuación administrativa que provoca el daño, o la culpa subjetiva de la autoridad o Agente que lo causa.
- d) La salvedad exonerante en los supuestos de fuerza mayor.
- e) La sujeción del ejercicio del derecho al requisito temporal de que la reclamación se cause antes del transcurso del año desde el hecho motivador de la responsabilidad -"en todo caso, el derecho a reclamar prescribe al año de producido el hecho o el acto que motive la indemnización o de manifestarse su





efecto lesivo. En caso de daños, de carácter físico o psíquico, a las personas el plazo empezará a computarse desde la curación o la determinación del alcance de las secuelas"-.

Afegint d'acord amb la sentència de la mateixa Secció de 21 de juliol de 2006 que" La responsabilidad de las Administraciones Públicas aparece caracterizada por dos importantes notas: es de tipo directo y objetivo. De este modo, no se requiere culpa o ilegalidad en el autor del daño, a diferencia de la tradicional responsabilidad subjetiva propia del Derecho Civil. Como señala la sentencia del Tribunal Supremo de 29 de mayo de 1991 , se trata de una responsabilidad que surge "al margen de cuál sea el grado de voluntariedad y previsión del agente, incluso cuando la acción originaria es ejercida legalmente". Se exige la concurrencia de una relación inmediata, directa y exclusiva de causa a efecto entre el funcionamiento de la Administración y el daño o lesión. Fijada la concurrencia de los requisitos exigidos para que nazca la responsabilidad patrimonial de la Administración, es necesario concretar la obligación reparadora que surge como consecuencia de la misma. La extensión de la obligación de indemnizar responde al principio de reparación integral. De ahí que la reparación afecte a todos los daños alegados y probados por los perjudicados, esto es, no sólo a los posibles intereses económicos o directamente valuables, como el daño emergente o el lucro cesante, aunque excluyendo las meras expectativas o ganancias dudosas o contingentes, sino comprendiendo también los perjuicios de otra índole, como por ejemplo, las secuelas o el daño moral o, con carácter más general, el denominado pretium doloris, concepto éste que reviste una categoría propia e independiente de las demás, y comprende tanto el daño moral como los sufrimientos físicos y psíquicos padecidos por los perjudicados".

Ara bé tampoc podem confondre el sistema de responsabilitat objectiva amb la pretensió de fer de les Administracions asseguradores universals de tots els riscos que es produeixin en les seves instal·lacions o en els suports físics de les seves competències, com així ho han manifestat les sentències dictades en la jurisdicció contenciosa administrativa del del Tribunal Suprem de 5 de juny de 1998 o de 27 de juny de 2003 o del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 20 de juny de 2001.





Així, en el cas que ens ocupa, i tenint en compte els paràmetres ja fixats per declarar o no responsabilitat, hem d'anar a la prova practica, i atendre al sistema de distribució de càrrega de la mateixa.

Afegir que la matèria de la responsabilitat patrimonial gaudia d'un criteri jurisprudència consolidat com es pot veure en la STS de 12 de juny del 2008 consistent en entendre que l'Administració, sobretot les entitats locals, era responsable de qualsevol eventualitat que es pogué vincular, directament o indirectament amb el servei públic. No obstant, va començar a produir-se un canvi en aquesta posició jurisprudencial que comença amb la STS de 22 de març del 2011 i la STS de 22 de febrer del 2017 parla de la manca de funcionament anormal dels serveis públics, dient que aquest és el primer i fonamental pressupost de la responsabilitat patrimonial exigida. Ara bé, aquest criteri s'ha de veure matisat per l'aplicació del principi de facilitat probatòria que com veurem, en el cas que ens ocupa, esdevé rellevant.

La reclamació s'efectua per dues persones que manifesten que el dia dels fets van resultar lesionats perquè el banc es va trencar. La trencadissa del banc no es discuteix ja que existeix un informe de la policia local que constata el fet, i un informe tècnic que conclou que després de revisar el banc el seu material, les fustes i els ferros es trobaven en bon estat, inferint que es podria tractar d'un acte vandàlic, procedint a la retirada i reposició del banc.

La part demandada al·lega un manca de relació de causalitat. No obstant, entenc que estem davant d'un cas fortuit que genera responsabilitat envers l'Administració. Cal tenir en compte que d'acord amb l'article 66 TR 2/2003, del 28 d'abril és competència municipal la seguretat en els llocs públics i la conservació de les vies públiques. Estem davant d'un mobiliari públic que es va trencar, fet que fa respondre a l'Administració atès que n'és la responsable. Desconeixem si havia un pla de manteniment i vigilància del mobiliari, el qual no s'ha aportat ni consta l'efectiva realització.

Per tant, entenc responsable l'Administració.

En relació a les lesions reclamades entenc acreditada la relació de causalitat respecte a l'Administració, però no respecte a l'usuari.





ja que l'assistència mèdica es va prestar el dia 25.5.22 quan els fets van ocórrer el dia 14.5.22. L'informe pericial aportat per la part actora no prova aquesta relació de causalitat ja que es limita a deixar constància d'una lesió i fa la corresponent valoració, oblidant aquests dies transcorreguts.

Quant a _____, entenc que no procedeix la reclamació de la quantitat reclamada per seqüeles doncs no s'argumenta el perjudici estètic quan de les fotografies es veu que són rascades, descripció que es correspon al diagnòstic de l'assistència prestada pel SEM i pel CAP. I respecte al dies necessaris per la seva curació, entenc que procedeix l'estimació de la quantitat de 10 dies d'acord amb l'informe pericial que fa esment a un dolor existent en la zona lumbar.

Segon .- Costes

D'acord amb l'article 139 de la llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, cada part abonarà les costes causades a la seva instància i les comunes per meitats.

Decisió

ESTIMO en part el recurs contenciós administratiu presentat per la representació processal dels senyors _____, contra la resolució de 18 de setembre del 2023 per la qual es desestima la reclamació per responsabilitat patrimonial presentada per la part actora per les lesions sofertes el dia 14 de maig del 2022 la qual revoco i condemno a l'Administració a abonar a l'actora la quantitat de 570,40 euros quantitat que haurà de ser actualitzada i aplicar els interessos legals de l'article 106 Llei 29/98.

Cada part abonarà les costes causades a la seva instància i les comunes per meitats.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts, i feu-los saber que contra la mateixa no hi poden interposar cap recurs d'acord amb l'article 81.1.a) de la Llei 29/98, sense perjudici de ser susceptible de recurs de cassació si es donen els requisits





previstos als articles 86 i ss de la llei 29/98.

Així ho acordo i ho signo.

